

Volta d'Engorgs

Aquest bell circuit, que repeteixo sovint perquè, dels aquí ressenyats, és el que em queda més a la vora de casa, proposa aprofitar la clàssica ascensió al Puigpedrós per Malniu i el pas del GR 11 per Engorgs i poder tornar al mateix punt de sortida. Com acostuma a succeir quan hi ha a prop un cim freqüentat, els del seu entorn no ho són i ens garanteixen una excursió amb la solitud per companya. És possible que aquí ens passi el mateix: els dos pics d'Engorgs, l'elevada tosseta de l'Esquella, el roc Lliçà i els curiosos bonys del Manyer són objectius que poca gent es planteja. Finalment, la passejada plàcida pel circ i els estanys d'Engorgs serà d'allò més relaxant. L'opció d'escalar el proper roc Colom, amb l'increment consegüent d'horari, només és per a gent ben preparada.

Situació: Massís del Puigpedrós; comarca de la Cerdanya.

Accés: Des de la carretera N-260, prop de Ger, cal agafar la desviació que puja fins a Meranges i Girul, d'on surt una pista, que en un principi és asfaltada, i que es dirigeix al pla de Campllong. En aquest punt gira a la dreta i s'enfila pel bosc de les Comelles. A uns 4 km de Girul deixa de ser asfaltada, però es manté generalment transitable per a qualsevol tipus d'automòbil. En 2,5 km més, fent una llarga marrada, arribem a l'aparcament del refugi de Malniu.

Desnivell acumulat: 1.295 m.

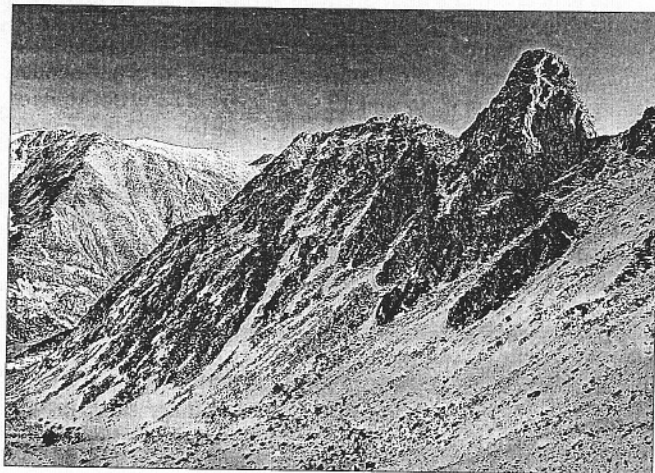
Altitud màxima: 2.914 m.

Temps total: 6 h 30'.

Consells: Si fem l'excursió a l'estiu és aconsellable llevar-se d'hora, ja que l'aparcament del refugi de Malniu pot estar saturat de cotxes. Llevat d'alguna petita grimpada al roc de la Llosa, els pics d'Engorgs i els bonys del Manyer, l'excursió no té cap dificultat tècnica. Si ens decidim per l'opció de pujar al roc Colom per l'aresta sud les dificultats tècniques no sobrepassaran el III, però farà falta que anem equipats —en cas que no siguem escaladors experts— amb, almenys, una corda de 50 m i material adequat. Amb neu —no ens deixem els grampons i el piolet—, si la cota és baixa podem iniciar el circuit al pla de Campllong i baixar-hi des del bony del Manyer sud pel serrat de l'Agulló i el rec del Torer. El refugi de Malniu, en aquest cas, esdevé gairebé imprescindible per passar-hi la nit. El Folch i Girona serà un bon aixopluc si ens sorprèn el mal temps, tot i

Seguim la carena, planera i suau, cap a la cinglera granítica que s'aboca damunt de la vall de Campcardós. El contrast paisatgístic és sorprenent. Davant veiem la serra de l'Orri de la Vinyola i, ensofats, els aguts Peiraforca i roc Colom amb la seva prestigiosa i força difícil cresta. Girem a l'esquerra. La carena perd altitud i baixa, en pendent fort, a la portella de Meranges. Un sender la recorre i evita, per l'esquerra, els escassos obstacles. Entre pedregar i blocs veiem, a la dreta, com l'agulla del roc Colom va prenent alçada. La inclinació disminueix i arribem a l'amplia portella de Meranges (2.633 m, 1 h 55'). Si en tenim ganes podem anar al roc Colom, però recordem que, encara que poc difícil, es tracta d'una escalada. Flanquegem, tot creuant tarters, la coma de Campcardós per un corriol que ens porta al collet situat al peu de l'aresta sud de l'agulla. Superem primer una fissura ampla a l'esquerra d'unes lloses per un pas exposat (15 m, III) i arribem a unes terrasses. Després ens enfilem per una canaleta (25 m, entre primer i segon grau) fins als blocs de l'aresta i, ja per terreny fàcil, al cim. Podem desgrimpair, tot i l'exposició, fins a les terrasses, encara que també podem fer-ho rapelant. De les terrasses al collet és millor muntar un ràpel d'uns 20 m. Des de la portella de Meranges, entre anar i tornar del roc Colom invertirem com a mínim, si no som escaladors que hi puguen "a pèl", 1 h 30'.

La portella és accessible per tots dos costats, però resulta molt més suau pel sud. Voregem uns primers obstacles per l'esquerra i emprenem l'ascensió al cim següent per blocs i finalment la carena, estimbada al nord. En algun moment ens ajudem amb les mans. Així atenyem el pic d'Engorgs oriental (2.818 m, 2 h 20'), amb una vista local interessant de la Bressola, que té una paret septentrional que des d'aquí no podem veure, i la vall de Campcardós. Baixem al collet que separa els dos pics d'Engorgs i ens dirigim a l'occidental seguint la carena sense dificultats. Abans de ser-hi, però, en un collet previ, veiem a la dreta la muntanyeta de la Bressola, més aviat un contrafort. És una temptació, ja que al vessant nord hi ha una paret granítica que seguim sense veure. De fet, el cim no és gaire lluny. Travessem en diagonal descendent un pedregar costerut —amb compte si hi ha neu—, baixem a un nou collet i assolim l'immediat cim de la Bressola (2.721 m, 2 h 35') per una cresta fàcil. Ara sí que veiem la paret nord d'aquesta muntanya! Hi ha traçades algunes vies d'escalada. Tornem a la carena principal i acabem de pujar al cim del pic d'Engorgs occidental (2.827 m, 2 h 50'). Tot i que és més elevat que l'anterior, la proximitat de la tosseta de l'Esquella li resta paisatge. Descendim a un altre collet i, decantant-nos un xic a l'esquerra, arribem al peneplà culminant de la tosseta de l'Esquella (2.871 m, 3 h 15'), anomenada pic de Calm Colomer en

El roc Colom des de la portella de Meranges

algunes fonts. Per l'altitud i la posició central, com a nus de carenes entre les valls de Campcardós, la Llosa i Valltova, aquest cim gaudeix d'un panorama dilatat que només resta un xic desorbitat a llevant pel Puigpedrós. Des d'aquest cim baixa una trencada però definida cresta a la portella Blanca d'Andorra, ben coneguda anys enrere pels contrabandistes.

La carena esdevé rocosa i entretinguda, però no arriba a complicar-se. Davallem, amb l'ajuda de les mans, a la bretxa del collet de Sant Vicenç i ens enfilem a continuació al cònic pic del Collet de Sant Vicenç (2.790 m, 3 h 25'). A partir d'aquí seguim una petita cresta i s'acaben les dificultats. Passem pel costat d'un bloc granític vertical que ens cridarà l'atenció i per un nou peneplà baixem a un altre pas important: la portella d'Engorgs (2.696 m, 3 h 40'). El fet que la travessi el GR 11 potser ens farà pensar que és accessible pels dos costats; és veritat, però si hi ha neu i decidim abandonar la carena pensem que el descens a Engorgs pot ser complicat per la cornisa i la forta inclinació. Dirigim-nos ara, per pendent suau, al bony del Manyer, però desviem-nos —val la pena— a la dreta per fer una visita a l'oblidat roc Lliçà. Cerquem la carena entre els seus dos cims i, caminant, arribem al segon (2.805 m, 4 h). Descubrim l'amagat estany de Calm Colomer i alguns racons de la vall de la Llosa, amb la tossa Plana de Lles i la Muga més a prop. Per la carena, sempre suau, anem al cim del bony del Manyer (2.808 m, 4 h 15'), format per una acumulació de blocs. La vista és interessant sobre el circ d'Engorgs, però el bony del Manyer sud, que sembla més elevat —jo crec que ho és—, li

resta profunditat a migjorn. Anem-hi, doncs! Desgrimpem fàcilment per un esglaó i de sobte passem de terreny granític a esquistós. Baixem a un collet, pugem a un avantcim —sender definit— i atenyem el darrer cim del circuit: el bony del Manyer sud (2.801 m, 4 h 30'). Les últimes alimetries, en els mapes a escala 1:25.000, li donen aquesta altitud, però joestic convençut, per les observacions que he fet, que assoleix almenys els 2.815 m. El panorama de què gaudeix ho confirma, força més extens que l'anterior, amb la Carbassa i el Cadí a migdia.

Girem a l'esquerra i deixem la carena. Aviat ens trobem en un contrafort pedregós que per inclinació notable i constant ens porta al fons del circ d'Engorgs, vora d'un primer estanyol. Malgrat que podem no visitar els estanys d'Engorgs, recomano fer-ho, si més no els dos dels Minyons o dels Aparellats, que són a només 10 minuts a l'esquerra. Retrobem el GR 11 i el seguim, a través d'una comella i per grades rocoses, fins al refugi Folch i Girona (2.380 m, 5 h), situat en un indret estratègic. És un bon aixopluc en cas de mal temps o també, si ho hem previst, per passar-hi la nit.

A partir d'aquí continuem estrictament pel GR 11. Travessem el riu Duran, descendim per un nou esglaó i deixem a la dreta el camí que baixa a la pleta d'Engorgs i el pla de Campllong. Després d'un tram planer perdem un xic més d'altitud per creuar el forat del Bou, per on acostuma a baixar un bonic salt d'aigua. Fixem-nos ara en les marques de pintura, ja que el camí esdevé una mica perdedor a través de matollars de bàlec i ginebró. Arribem al pla per on davalla el torrent de Coma Pregona i pugem entre bosc de pi negre. El sender torna a ser marcat. L'ascensió, no gaire llarga, dura fins a una clariana (2.350 m, 6 h 5') al sud del turó de Pedradreta. Des d'aquí ja veiem Malniu. Davallem pel camí, sortim del bosc, creuem un nou torrent i enllacem amb l'itinerari de pujada a la gropa herbada on hi ha el cartell indicador (2.200 m, 6 h 15'). Seguim aquest recorregut a la inversa fins al punt de sortida (2.130 m, 6 h 30').